

F Á B R I A N N A

Heppening*

A lakásavatóra mindenki eljött, akire számítottak. Plusz egy fő. Ismeretlen, kopaszodó, szakállas fiatal férfi. Hogy ki hozta magával, soha nem derült ki. Aznap elfelejtették megkérdezni, meg aztán nem is illett volna, később meg jelentőségét veszítette a dolog. Elhalványult a váratlan események mellett.

Ha végignézték a két egymásba nyitott szobán, a halkán beszélgető vendégeken, az egész falat beborító könyvespolcon s a maradék szendvicseken, amelyek az átzsírosodott papírtálcákon mind kisebbé zsugorodtak, boldogok voltak.

– Most aztán nincs mese – harsogta valaki – dolgozni kell, teljesíteni! Most aztán nem lehet kifogás, hogy nincs hely, meg ilyesmi.

– Hát igen – bólogatott Imrus, és képzeletében homályosan felderengett egy szép, vaskos tanulmány képe, amelyet majd itt, ebben a lakásban fog megírni.

– A kilátás – mondta Márti egy kövérkés szőke lánynak, aki mellette kucorgott a heverőn – tudod, a kilátás kapott meg legelőször. Most is ennek örülök a legjobban. Ezek a havas utcácskák, esti kutyaugatások, tejfehér ködök... Mintha nem is városban lagnánk! Ó, ez a vidéki terjengősség és nyugalom... egész életemben erre vágytam.

Varnyú András, Márti gyerekkori barátja, ide-oda billegő fejével szundikált egy hokedlin. Néha egész felső teste előre csuklott, ekkor egy pillanatra felnézett, majd, mint akinek semmi érdekes nem akad tekintete útjába, egykedvűen újra lehunyta a szemét. Mikor pedig valaki a másik szoba homályos sarkában élesen felnevetett, felugrott, és határozott, egyenes léptekkel az előszobába sietett. Kotorászni kezdett az egymásra halmozott télikabátok között.

Ekkor lettek először figyelmesek a plusz egy főre, a szőke, szakállas, enyhén kopaszodó fiatalemberre.

Hirtelen bukkant elő, s kivörösödött arccal kérlelte Varnyú Andrást, hogy maradjon. Ne rontsa el a többiek kedvét. Az álmosan hunyorgott, de ennek ellenére hajthatatlannak bizonyult. Sálát tekert a nyaka köré, latin-amerikai divat szerinti sapkáját nemtörődöm mozdulattal igazította a fejére. Aztán karját többször meglengette a szobában ülők felé, eltávozott. Imrus utána sietett, hogy világítson neki a kerti úton.

Miközben a havas éjszakában útba igazította a vendéget, fenn a lakásban a többiek is szedelőzködni kezdtek. Márti hiába próbálta tartóztatni őket. Felöltözve álltak a szoba közepén; télikabátokban, csizmákban, sálakban és kucsmákban. Búcsúpoharat ittak. A plusz egy fő a könyvespolcnak támaszkodott, és szemmel láthatóan nem is

* Kedves egykori évfolyamtársam és irodalmi barátom, e lap főszerkesztője, nemrégén elolvasta néhány 1970-71-ben írt, soha meg nem jelent, novellámat, és úgy gondolta, egyiküket közzé teszi. Meglepett, de megbízom ítéletében: a több mint ötven éves írás hátha még nem porladt el teljesen régi papírtokjában, s talán a maga érintetlenségében felidéz valamit azokból a régen elmúlt és nem éppen boldog időkből, boldogult fiatalágunk idejéből. Köszönöm a lehetőséget és köszöntöm az olvasót. F.A.

gondolt a távozásra. Különös, de később nem tűnt fel senkinek, hogy míg ők nehézkes öltözékükben, a vidám kurjongatások kíséretében a sötét lépcsőházban botorkáltak, addig az ismeretlen egyedül maradt a lakásban.

A lépcsőház ajtájában találkoztak Imrussal, s a holdfényes kertben szerenáddal búcsúztak el tőle és Mártitól.

A társaság élén Severini a jogász haladt. Oly magától értetődően vezette őket a hóba taposott keskeny ösvényen, mint ama hammelni furulyás az apró állatkákat.

A kertajtó előtt azonban megcsúszott, s a földre huppant. Néhányan a nyakába estek. A varázsos szerénádnak egycsapásra végeszakadt, iszonyatos röhögésbe fulladt a színpadias áhítat.

Márti és Imrus egymást átölelve léptek be a lakásba. Az ajtóban hosszan csókolóztak, mint az ifjú szerelmesek.

– A poharakat hozd ki legelőször, meg a hamutartókat – mondta Márti, és eltűnt a konyhában – És mindjárt nyisd ki az ablakokat is! Jó?

A szoba közepén, a csodálatos karosszékekben, amelyben még nemrég Severini nyújtóztatta ki hosszú tagjait, az ismeretlen fiatalember ült. A plusz egy fő, aki oly sokáig észrevétlen tudott maradni, mintha a kaméleonnal tartana rokonságot. Ámbár Márti később a kakukkhöz hasonlította.

– Úgy döntöttem, ma itt alszom – mondta kellemes, lány hangon, és kezét nyújtotta Imrus felé, de a fotelból nem emelkedett fel.

– Flórián Pál, ha még nem ismernél.

Imrus még akkor is a szőke szakállas ismeretlen kezét szorongatta, s arcán a legteljesebb tanácstalanság árnyéka borongott, amikor Márti dúdolva benyitott a szobába.

– Hogy te milyen lassú vagy – kezdte.

– Ó, – mondta aztán lassan – azt hittem, mindenki elment.

A szakállas felnevetett és elengedte Imrus tenyerét.

– Általában szerényen viselkedem – jegyezte meg – Utálok a feltűnést.

– Dicséretes – mormogta Imrus –, ez igazán dicséretes.

– Melyik ágyban alhatok? – kérdezte a szerény viselkedésű idegen, vagyis Flórián Pál.

Márti kétségbeesetten pillantott Imrusra, aki széttárta a karját, jelezvén, hogy nincs remény.

A szobában halk zene szólt.

– Kedvelem ezt a kvartettet – emelte fel a mutatóujját Flórián Pál.

– Nem álmos? – kérdezte Márti rekedten.

– Nem. De ha gondolják, lefekhetünk. Legfeljebb olvasgatok egy kicsit. Talán akad kedvemre való olvasmány ezen a létrán – bökött a könyvespolc felé. -- Bár úgy látom, ritkaságok nincsenek.

– Fogja – nyomta a kezébe Márti a piszkos poharakkal megragadott tálcát. – És tegye le a konyhába valahová.

Ezalatt ablakot nyitott. Székeket tologatott, cipelt egyik szobából a másikba, portörő ronggyal csapkodott és egy szót sem szólt Imrushoz. Az az elszórt szemeteiket szedegette fel a földről, lesütött szemét időnként egy-egy asztalláb fedezékéből feleségére emelte, de hasztalan. Az asszony mintha meg sem látta volna. A szakállas Flórián valamit kiabált a konyhából.

– Csönd – szólta ki Márta –, hát hogy képzeled? Mindenki alszik már.

– Bocsánat, hercegnőm – fuvalázott megjuhászodva az idegen hangja – csak azt akartam mondani, hogy meleg vizet folyattam a poharakba. Így könnyebb őket kimosni.

– Egyébként hol lakik? – kérdezte Márta később, amikor ágyat húzott a számára.

– Hol itt, hol ott. Csigaházban, palotában, híd alatt és szállodában – tréfálkozott.

– Hm – krákgott Imrus az ajtóban. – Furcsa életvitel.

– Ó, nekem egy kispárna bőven megteszi – emelte maga elé a kezét Flórián – így szoktam meg.

Márta összeszorított szájjal birkózott két piroskockás pléddel. Egy jóval kisebb huzatba akarta őket kényszeríteni.

– Talán segítenének!

– Hát hogyne – készségeskedett Flórián – bár nem ez a módja. Szabad? – és gyors szakszerű mozdulattal kifordította a halványkék krepphuzatot, ráfektette a plédeket. Egy igazítás, egy csavarintás és máris ott feküdt az ágyon a felhúzott takaró.

– Ez igen – bólogatott Imrus.

– Jó éjszakát – mondta Márta –, remélem sehol sem aggódnak magáért.

– Alapvetően, hogy soha ne okozzak aggodalmat. Vagyis: hogy senki se tarthasson rám igényt – mosolygott az idegen, akiről mindössze annyit tudtak, hogy Flórián Pál a neve és hogy boszorkányos ügyességgel tud ágyneműt húzni.

– Holnap korán el kell mennem – suttopta később Imrus Mártinak, amikor egymás mellett feküdtek. – Nem félsz egyedül maradni velem?

A másik szobában Flórián még égette a villanyt, könyvlapok halk sustorgása is áthallatszott időnként. Márta ki akarta várni, amíg sötét lesz, s felhangzik az idegen békés szuszogása, de közben elaludt.

Reggel Flórián odaült az ágya szélére.

– Ez csak egy kulturálatlan közép-európai szokás – mondta és tenyerébe fogta Márta kezét, – ez a nálunk kötelező udvariaskodás. Hogy mindig a másikat lessük, mi jut eszébe, milyen kedvében van, etetjük, itatjuk...

– Éhes? – kérdezte az asszony és feltámaszkodott a könyökére, hogy jobban szemügyre vehesse a szakállas férfit.

Az mosolygott és legyintett.

– Hát érdekes ez hercegnőm? De elkészíthetem a reggelit, ha óhajtja. Néhány perccel később, amikor Márta pizsamája fölé húzott csíkos frottirköpenyben kiment a konyhába, a fali melegítőben már vígan duruzsolt a láng, lágy tojás főtt a tejeslábosban, a rostélyon kenyérszeletek pirultak, és rubin színű tea gőzölgött a csészékben. Flórián Pál a tűz előtt üldögélt és újságot olvasott.

– Zokni van a lábán? – kérdezte szigorúan, majd a lágytojasokhoz fordult. Üveg-poharakba kanalazta őket.

Hol tartják a papírszalvétát? – kotorászott a fiókokban.

– Elfogyott – pirult el Márta és nagyot kortyolt a teából. De ez isteni!

– A teát – mondta elborult homlokkal Flórián Pál – csak néhányan képesek igazán jól elkészíteni. És milyen szomorú mód keveset tudnak róla általában véve! Ki ismeri például a Congut, a Souchongot, az Orange Pekoe-t, és ki hallott egyáltalán a zöld teákról, az isteni Haysanról, vagy az elbűvölő Solungról? És hol vannak az itt-honi illatos füvek? Ki kúrálja magát manapság fehérürömfüvel, zilizlevéllel? Ki iszik mályvavirág teát? Higgye el, a teán le lehet mérni a háziak jó ízlését. Csalhatatlan mérce.

– És a papírszalvétán? – mosolygott rá Márta, bár a szakállas idegen éneklő beszéde, furcsa szavai és szemének tavaszias kékje, komolyan zavarba hozta. Ócska kis szellemességek jutottak csak eszébe, avattak, és porosak, kimondani szégyellte volna őket.

Úristen – gondolta – hát ilyen ostoba lennék?

– Azon is – biccentett Flórián. – De meséljen már Ön is valamit az életről, drágám!

– Drágám? – húzta össze Márta a szemöldökét.

– Hiszen a nők annyira szeretnek beszélni, csevegni, mesélgetni, aprócska történeteket mormolni, emlékezni, tűnődni, ábrándozni! Hiszen telis-tele vannak mondanivalóval. Ön is, hercegnőm, ne is tagadja – nyújtotta felé a pirítóásokat.

Márta fázósan összehúzta a mellén a fürdőköpenyt és a teáscsésze fölé hajolt, arcát a gőzbe temette. Teljesen tanácstalan volt.

– A férjének nyilván nem mond el mindent. A férjek egyébként nem is kíváncsiak mindenre. Csak a legszükségesebbekre.

– Maga nő? – csúszott ki koppanva a kérdés Márta száján.

– Nos, igen. Nő vagyok, de nem vagyok férj. Nincs otthonom. Nem igénylek papucsot és meleg vacsorát, gyermekkacajt és közös számadásokat, vasárnapi ebédeket és az utáni sétákat, nő vagyok, mert így hozta a sors, de az élettemmel szabadon rendelkezem, az enyém.

– Aha – bólintott Márta – szóval elhagyta. Elvette, élt vele, aztán elhagyta. Hát persze, van ilyen.

Flórián kuncogott. Nagyot nyújtózott, ropogtatta a vállát és karjait, aztán felállt.

– Főznék egy kis kávé – mondta – napok óta nem aludtam rendesen, s még nem tértem teljesen magamhoz.

Megkávéztak. Aztán elszívtak egy cigarettát. Márta rendet rakott a szobákban, Flórián elmosogatott és fölseperte a konyhát. Majd Márta idegesítő szinkópákat kopogott ki a rajztábla szélén, láthatatlan vonalakat radírozott, és értelmetlen számoszlopokat firkált egymás alá, összeadta őket, aztán elosztotta huszonnyolccal, vagy harminchárommal, ami éppen az eszébe jutott.

Flórián a belső szobában heverészett az ágyon, albumokat nézegetett és régi szép, érzelmes dallamokat dudorászott. Egyik cigarettáról a másikra gyújtott.

Így érkezett el az este. Márti nem gyújtott villanyt, az ablakon bámult kifelé, a kutyaugatásos havas utcácskára, távoli lámpák hunyorgását figyelte, öklére támasztott fejjel.

Flóriántól narancssárga fény szűrődött ki, és egy méla dal:

„Nem szoktam, nem szoktam kalickában hálni

De szoktam, de szoktam zöldágon sétálni

Zöldágon sétálni, fenyőmagot enni

Fenyőmagot enni, gyöngyharmatot inni.”

Imrus hidegtől kicsípett arcán fehér foltok jelentek meg, amikor meghallotta Flórián Pál fojtott baritonját. A nyitott ajtóban állt, kabátban, kucsmában, havasáros cipőben és értetlenül meredt Márti összegömbölyített hátára.

– Hát még itt van? – suttopta.

Márti kifejezéstelen pillantást vetett rá. Aztán bólintott.

– Meddig marad? – kérdezett tovább Imrus. – Nem mondta?

Sokáig ültek egymás mellett a sötét szobában, szó nélkül. Ültek és vártak valamire, ami majd történni fog, aminek történnie kellene. De semmi sem változott.

Nyolc óra körül Flórián megkérdezte, hogy nem szoktak-e vacsorázni.

Az asztalnál már néha el is mosolyodtak. Flórián félbevágott, meghámozatlan krumplikat süített, dúsán megszórta mindegyiket sóval és köménnyel. Kis vajkockákat helyezett a tányérokra, és hagymát szelt egy üvegtálba. Citromot csavart rá.

– Mást nem találtam – mondta és kibogozta a derekára kötött tarkavirágos törülközőt. – Ezt esszük.

– Elfelejtettem vásárolni – fordult fáradt mosollyal Imrus felé Márti. Imrus szólanul bólogatott.

– Nem szeretem a feszélyezett étkezést – mondta Flórián, és a két ujjá közé csipentett krumplit megmártogatta a lassan olvadóvá alakuló sárgás vajhalomban. – Éppúgy zavar, mint a szerelemben a szégyenlősség. Meg miegymás. Mert minek például ehhez a vacsorához kés és villa?

Imrus tányérján halkán összekocantak az evőeszközök.

– Felesleges. Nem? És amellet rontja a hangulatot. Én a természetesség híve vagyok. Már megfigyeltem, hogy itt Pesten bárhová menjen az ember, bármit rakjanak elé az asztalra, a formákra ügyelnek a legjobban. Terítő, miliő, kések jobbról, villa balról, kanál fenn, stb. stb. Mi értelme van ennek?

– És a szalvétának? – kérdezte Márti. – Mi értelme van a szalvétának?

– A szalvéta, az más. Az olyan, mint a mosakodás, éppen olyan. Képzeld – fordult Imrushoz –, a feleséged nem tart itthon szalvétát. Vendégeket hív, tucatszámú üresfejű modorembert, és nem tart itthon szalvétát. Nem tökéletes asszony. Fáj, hogy ezt kell mondjam, de vannak hibái. Bizony, bizony hercegnőm, nem lennék őszinte, ha hallgatnék arról, hogy a pizsamakabátjáról több gomb hiányzik, hogy a harisnyáján fut a szem, és ugyanabban a pléhdobozban tartja a szegfűszeget és a köménymagot. A rajzasztalán pedig több napos, csontkemény almacsutkák száradnak. Mindez bájos dolog egy kívülállónak, például nekem, de a férjnek...

– Megszoktam már – mosolygott Imrus.
Márti szájaszéle csúnyán rángatózott.

– Habár – folytatta elgondolkozva Flórián, miközben lusta mozdulatokkal simogatta aranyló szakállát – habár nem is olyan csodálatos a dolog. Mert benned is vannak hibák.

– Bennem? – tette szívére a kezét Imrus.
Flórián bólintott.

– Vannak, mint mindenkiben, sőt talán szembeötlőbbek, leplezetlenebbek. Talán. Nem tudom még pontosan. De hallom, hogy nyikorognak az ajtók a lakásban, valamennyit be kellene zsírozni, látom, érzem, hogy billeg az asztal, figyeljék csak – és rádólt a konyhaasztal egyik sarkára, miáltal a szemközti sarok kissé felemelkedett, a tányérok, poharak pedig a közép fele kezdtek csúszkálni. – a fürdőszobában csöpög a csap. Hogy a többit ne is említsem.

– Csak most költöztünk ide – vetette közbe Imrus.
Márti elégedetten figyelt.

– Azért még hazatelefonálhatnál napközben, hogy mit csinál a hitvesed, hogy érzi magát, nincsen-e valami kívánsága. Meg ilyesmi. No?

Hallgattak.

Aztán Flórián hirtelen a fejéhez kapott.

– Apropó, ha megengednétek egy telefont.

– Ne zavartassa magát – mondta Márti. – Használja, csak, mintha otthon lenne.

– Merci – nevetett rá Flórián és kitáncolt a konyhából.

Reggel éles csöngetés verte fel őket álmukból. Imrus hunyorogva kapkodta magára Márti fürdőköpenyét.

– Zoknit is húzz – szólta utána álmosan Márti.
Mégkétsé, mert Imrus már a zárral bajlódott.
Az ajtóban egy újabb ismeretlen állt.

Nem szöke és nem szakállas, mint Flórián Pál. Barna, csupaszarcú, a szája és az orra környékén lilás szemölcsök ültek. De ugyanolyan magas. Viszont sokkal testesebb. Mondhatni kövér.

– Mit tetszik? – bizalmatlankodott Imrus.

– Bocsánat – brummogta az újabb idegen. – Flórián elvtársat keresem. Nyolcra rendelt ide.

– Pont nyolcra? Vasárnap?
Az ismeretlen nyájasan bólogatott.

– És milyen ügyben? Mi lehet ilyen fontos? – mondta a kellesténél kissé hangosabban Imrus. Lehet, hogy kiabált is.

– A verseim – válaszolta halkán a kövér ismeretlen.
De ekkor már megjelent Flórián is és szívélyes mozdulattal ölelte magához.

– Édes Miskám! Régen láttalak.
És bevezette a vendéget a belső szobába.

A házaspár szótlanul ült a reggelinél, Flórián Pál pedig emelt hangon verseket szavalt a kishálóban a kövér ismeretlenek.

Néhány perc múlva azonban megjelent a konyhában, és megkérte Mártit, hogy tegyen fel számukra egy kávé.

– Hát ez... – fuldoklott Imrus a dühtől – hát ez igazán sok. Még a kávé is beviszed neki? Neki, meg annak a dagadtnak. – Miért? – vont a vállát Márti, – mi változik meg, ha nem viszem be?

Azt gondolod, hogy megsértődik és eltávozik? Akkor nagyon tévedsz, és egyáltalán nem ismered őt. Feltenné a kávé sajátkezőleg s közben megjegyezné, hogy a kávéfőző nincs eléggé fényesre smirglizve, valamint az igazán jó kávé nem Omniából főzik, mint mi, hanem szárított rózsalevével kevert herkentyűből, és bár ő megveti az élvezeteket megmerevítő szabályokat, de a cukrot, ellentétben sok más dologgal, helyesebb, ha csipetével fogja meg az ember és nem két vagy több csupasz ujjával. Nem, te soha nem tudsz kifogni rajta.

– Akkor jön a nyers erőszak. A puszták ökö. Karate. Dzsúdó. Meg minden. Én ezt nem tűröm tovább. Megfojtom, feldarabolom és apránként kihordom a lakásból egy akatáskában.

– Hogy ne legyen feltűnő – helyeselt Márti – Alighanem ez az egyetlen járható út.

– Gondolod? – borzongott meg Imrus.

– Gondolom. De erre az útra mi nem fogunk rálépni. Várunk. Hátha elmúlik az egész. Várunk és kultúrember módjára viselkedünk. Nem röhögtetjük ki magunkat. És komolyan gondolta.

Sokáig minden rendben is ment. A kövér költőt mások is követték, maxikabátos lányok, akik a kabát alatt tenyérszárnyat viseltek, hosszú hajú fiúk bársony-zekében, s –jóval ritkábban, jólöltözött idősebb urak is.

Flórián Pál arany színű szakállal egyre dúsabban göndörödött, a szemének üde kékje egyre tisztábban ragyogott vendéglátóira. Egészséges volt, kiegyensúlyozott. Csak talán az arca vált haloványabbá, amin végül is csöppet sem lehet csodálkozni, hiszen hetek óta nem lépett ki a lakásból, Reggelként ugyan, kis alsónadrágban kiállt az erkélyre, hajolgatott, törzsét forgatta jobbra-balra, guggolászott aztán kivörösödött felsőtesttel, nagyokat fújtatva futott be a fürdőszobába.

– Fantasztikus – sóhajtotta ilyenkor Imrus és a fejére húzta a takarót.

Egyébként üldögélt és heverészett. Telefonált, olvasgatott, pipázott, áthurcolta magához Imrus ócska Remingtonját, apró fecniket rakott maga köré az asztalra. Mint egyszer titokzatosan megjegyezte, a „nagy művön” dolgozott. Tevékenységének tárgya örök rejtély maradt, Márti egyszer alattomban megpróbálta kifürkészni a papírszeletkére titkát, de érthetetlen ákombákomokat, az ősi rovásíráshoz hasonló furcsa vonalakat talált csupán rajtuk.

– Nem tudok hozzáékeződni a gépeléshez – sóhajtott fel egy verőfényes reggelen Flórián aggodalmasan. –Teljesen egyedül kell lennem az alkotás pillanataiban.

Márti úgy tett, mint aki egy szót sem hallott. Mosolyogva kínálta meg Flóriánt egy csésze feketével, amelybe a vendég ízlésének megfelelően két csapott kanálka kakaót is belefőzött.

Az utóbbi időben ő is és Imrus is ingerlékenyebbek voltak. Sokat veszekedtek. Apró hülyeségeken ugyan, de mégis. És Márti a munkájával sem haladt. Csak ült, csak ült a rajzasztal előtt, de semmi nem jutott az eszébe. És elhanyagolta magát. A haja csapzottan hullott a szemébe, bőre megfakult, furcsán hunyorgott, és az állán néhány fekete szőrszál bújt elő.

Azonkívül a házasetük sem volt rendben.

Minden örömet az evésben lelte. Egész nap majszolt valamit. Csokoládét, gyümölcsöt, szalámis kenyeret. Órákig főzőcskézett, hol pezsgőben párolt káposztával körített kacsapecsenyére, hol spékelt fácánmellre és áfonyalekvárra támadt gusztusa. Imrus ijedten figyelte, hogy olvad, hogy zsugorodik mind csekélyebbre megrakarított pénzük. S rémülten szisszent fel, amikor Márti bejelentette, hogy hamarosan megpróbálkozik az angolok híres plumpudingjával. És ezért Imrus szerezzen neki marhavese-faggyút, igen, igen, jól hallja. Marhavese-faggyút.

– Hiszen már régen elmúlt karácsony – ellenkezett gyengéden Imrus.

Flórián azonban Márti pártján állt.

– Mindent ki kell próbálni – kiabálta lelkesen – mindent!

Már tavaszodott, amikor este Flórián Pál így szól hozzájuk:

– Én már unom az ilyesmit, de nektek talán van kedvetek egy igazi, jófajta heppeninghez.

Volt.

A heppeninget Flórián egyik barátja szervezte. Hatalmas lakását adta hozzá, hét kiló virslit, meg ugyanennyi kenyeret, és egy vajdilling savanyúkáposztát.

Ezt azonban Mártiék nem tudták előre. Kínosan kiöltöztek. Imruson sötét öltöny, ezüst nyakkendő, lakkcipő. Márti lila muszlinruhába bújt csupa pliszé, repülő lenge öltözékbe, egy Amerikába származott rokon meggondolatlan ajándékába. A karját és a nyakát aranyszínű karikákkal aggatta tele, s a szemhéjára spenótzöld festéket kent. Lilája sajnos nem volt, pedig Flórián szerint az lett volna az igazi.

A megadott címre könnyen odataláltak.

A lépcsőházban, amely hűvös volt és méltóságteljes, akár a Burg bejárata a régi fényképeken, valóságos tömeg hullámzott. Araszoló, felfelé igyekvő mozgással. Irhakarabátos, torzonborz férfiak, magasszárú, vízhatlan vadászcizmákban és gyűrűshajú fruskák kozákbugyogóban, palástszerű, hosszú pelerinekben. Szinte hajszálra egyforma valamennyi. A hatodik emeleten a nyitott lakásajtó előtt egy pillanatra megtorpantak. A tömeg besodorta őket, s aztán tanácstalanul álltak meg a fényűzően kivilágított hall közepén régi divatú télikabátjaikban, a gőzölgő virslik és kenyérhalmok mellett.

De senki nem figyelt rájuk.

Később beljebb merészkedtek.

Az első szobában vetítettek. Amatőrfilmet, Torzpfák címmel. Ebben a helyiségben legalább százan szorongtak. Csámcsogva harapták a virsliket, s egymásnak dőlve, ölelkezve figyelték a filmet. A sarokban, nagy kerek asztalon italok álltak. Sok üveg.

– Igyunk – mondta Márti. – Az egyetlen, amit tehetünk.

És ittak. Sajnos, elég keveset. Mert mire másodszor is az asztalhoz járultak, minden üveg üresen állt.

Márti dühében egy félkilónyi savanyúkáposztát kebelezett be. A hallban ült, dohánybarna bársonykanapén, egyenes derékkal, muszlinruhájának pliszéit gondosan és hatásosan szétteregette, és elfogulatlanul tömte magába a káposztát. Karján az ál-arany karikák diszkréten csörögtek.

– Maga a házhoz tartozik? – ereszkedett mellé egy lófejű szemüveges férfi.

– Régi bútornak látszom? – villantotta rá kacéran a szemét Márti.

– Nem ismerek itt senkit – mondta szomorúan a lófejű, és szivarra gyújtott.

– Tényleg? – köhögte Márti, és odébb húzódott.

– Kellemetlen – mormogta a férfi.

– Ez csak olyan közép-európai szentimentalizmus – csiripelte Márti. – Formaságok, meg ilyesmi. Engedje el magát. Kér egy kis káposztát? Igazán kitűnő.

– Köszönöm. Nem élek vele. Sok a savam.

Márti felkacagott.

A hallban állandóan cserélődtek az emberek. Csak ők ültek kitartóan egymás mellett, mint az öreg házások.

Egy idő múlva a lófejű bemutatkozott, s hozzátette, hogy foglalkozására nézve atomfizikus.

– Ó! Igazán érdekes szakma.

– És maga? – Kérdezte az atomfizikus.

– Én? Hm. Én megfigyelő vagyok. Meg-fi-gye-lő – és éles pillantást vetett rá.

A férfi ijedten mormogott valamit, aztán hadarni kezdett fejfájásról, gyógyszerről.

– Nekem is hozhatna egy pohár vizet... De jól engedje ki! – szólt után Márti.

Eközben egy alacsony, bajuszos emberke körül többszörös gyűrűbe sokasodtak az emberek, figyelmesen hallgatták a szavait, és amikor megindult, uszályként vonultak utána.

Egy gömbölyű csipőjű, óriásnövéssű fiú vizespohárnyi konyakkal kínálta és szolgálatkészen állt mellette, mintha csak a testőre lenne. Szelíden visszanyomta a tola-kodókat, saját testével védve a kis bajuszost mindennemű bizalmas vagy annak ígér-kező közeledéstől.

– Kalamár, a nagy szerkesztő – suttogta valaki Márti háta mögött.

Kalamár két forrónadrágos tinédzsert intett magához, megszagolgatta fényes, leomló sörényüket, megpaskolta a hátukat, majd külön-külön mindkettővel menü-ettfigurát lejtett. Aztán elbocsájtotta őket.

A körülállók tapsoltak. Sőt, mindenki, aki a hallban tartózkodott. Csak Márti nem.

– Hát maga madárkám? – lépett elé Kalamár – maga honnan bukkant fel?
– Én csak egy vidéki virágszál vagyok – rebegette Márti – rezeda vagy rozmaryng.
Már nem is tudom. Elfelejtettem.

Kalamár finom mosollyal készülődött a válaszhoz, amikor Mussolini lépett be a hallba.

Óriási feltűnést keltett.

Kordnadrágot és rózsaszínű garbót viselt.

– Kalamár! – üvöltötte – vén rinocérosz! Ezer éve nem láttalak. Mi van veled, te szaros? Hiányoztál.

Megtapogatták egymás vállát.

– Dinikém – sóhajtozta Kalamár. – Dinikém.

– Ki ez? – kérdezte Márti a testőrtől.

A Winterstein – mondta a testőr. – Szociológus.

Winterstein és a nagy Kalamár élénken társalogtak, miközben Márti lila muszlinfelhőként átrepült a nagyszobába.

Félhomály és cigarettafüst fogadta. Néhány furcsa pár álmatagon kerengett Simon és Garfunkel énekére. A többiek a földön üdögéltek. Imrust nem látta sehol.

Az előszobában két szakállas ifjú állt összeborulva, s lehunyt szemmel harapdálták egymás nyakszirtjét.

– Szabad – toltá őket félre Márti, ám újabb akadályba ütközött. A három nővér, Irina, Olga és Mása állt előtte.

Hosszú, sima szoknyában, feszes ingblúzban, fejebúbjukon piciny kontyocska trónolt. Mindhárman puha, fekete csizmáskát viseltek a hosszú szoknya alatt.

A nyitott ajtajú fürdőszoba felé bámultak, ahonnan sikoltozás hallatszott, majd egy bizonytalan színű pulóver röpült kifelé, aztán két magasszárú fűzős cipő, egy szürke szoknya, majd pedig Magyarország leghíresebb, legfelkapottabb költője. Végül hatalmas ívű vízsugár következett, szinte odalapította a költőt az előszoba falához.

– Disznó! Büdös disznó – kiabált ki, kezében a kézítussal egy lány, és megvetően köpködött.

– Nahát – karolta egymást szorosabban a három nővér. –Nahát! – s a kontyocskák megremegettek fejük tetején.

A lány szép volt, de ízléstelen. Bordó kombinét viselt, fekete csipkével.

– Megfázol cicukám – óvatoskodott mellette valaki, és kivette a kezéből a kézítust.

Imrus a konyhában kuporgott egy kissámlin. Szép, szőke, közismert színésznő hajolt a vállára és halkán dudorászott neki. Néhányan a jégszekrényt rámozták ki, A spájzban is tartózkodott egy kis csapat.

– Kávéra várunk – nézett fel Imrus panaszos tekintettel Mártira. A színésznő eszelősen dudorászott.

– Édes úr – mondta aztán hirtelen – ha jól hallom, kifolyt az az izé – és lecsúszott Imrus válláról.

A konyhából tenyérynői személyzeti szoba nyílt. Bútor nem volt benne, s a falakat a menyezettől a padlóig freskók borították. Fekete fehérben: Jimmy Hendrix, Che,

Vanessa, az angol színésznő, Lenin, egy lépcsőn ülve, Martin Luther King, Jancsó Miklós, egy fiatal amerikai filmszínész, de az is lehet, hogy Christiaan Barnard doktor, Cohn-Bendit. Elgondolkozó pillantással tekintettek le a falról, mintha mondani akarnának valamit, némelyik még előre is hajolt, és kezét is előrenyújtotta.

A mennyezeten egy rozsdabarna fapropeller forgott körbe-körbe.

Körbe-körbe jártak a lakásban. Egyik szobából a másikba. Lassú, nyújtott lépetekkel, mint érkező miniszterek a díszszázadok előtt.

Imrus néha szalutált is. Ismerősök. – mormogta.

Az első szobában, ahol korábban vetítés folyt, valaki a szoba közepén ült, ölébe ejtett kézzel, lábait összekulcsolva.

– Váratlan vendégek érkeztek a kolostorba, és a szakács az összekapkodott zöldségekkel együtt, nyisz-nyisz, a nagy sietségben egy kígyót is beleaprított a levesbe, anélkül, hogy észrevette volna. Az ebéd közepe táján hívták, és a mester egy hang nélkül elé tartotta a kígyó fejét. A szakács pillanatnyi habozás nélkül kiragadta a mester ujjai közül a kígyófejet, egy köszönömmel lenyelte, és már ki is sietett a teremből. – olvasta egy gyűrött papírlapról.

Sokan álltak körülötte. Mussolini a szociológus (akit Wintersteinként ismer a világ), a legnépszerűbb költő és a három nővér is. A felolvasó háta mögött egy nagy bőrfotelben két test tapadt szorosan egymásra.

– Amikor jöttünk, épp itt tartottak – suttozta Imrus – ugyanitt. Azóta sem történt.

Simon és Garfunkel kitaróan énekelt a másik szobában.

– Pista – rázta meg egy idősebb nő az ablakpárkány alatt üldögélő homályba vesző alak vállát – Pista, Ják Pista mondd már meg a Gabinak, hogy menjen a francba!

– A házigazda, – súgta Márta Imrusnak – ez a Ják a házigazda.

Várták, hogy előjőjön a sötét sarokból, hogy megnézhessek maguknak. De nem mozdult.

Így hát tovább mentek.

Az egyik ajtót nem tudták kinyitni – kulcsra zárva! – vetette oda valaki.

Márta felágaskodott, és az ajtó melletti szekrény tetején kezdett matatni.

– Megvan.

– Mit akarsz? – kérdezte Imrus és átölelte a vállát.

– Még nem tudom...

A szekrény tetején talált kulcs valóban nyitotta az ajtót. Egyszerű, kisméretű szoba volt a túloldalon. Heverő, könyvespolcok, íróasztal. Az íróasztalon félbehagyott cikk a Meroving-birodalomról.

– Hm. – mondta Imrus és lehuppant a heverőre. – Csendes kis kuckó, mindig ilyenről álmodoztam.

Márta kitarta aa ablakot, kinn esett az eső, fénylett az utca, percenként kanyarodott egy-egy taxi a ház elé. Hazafelé szállingóztak a vendégek.

Aztán kibújt a lila muszlinból, csak a karikák maradtak rajta. Eloltotta a lámpát, és az utcáról beszűrődő fényben úgy sötétlett fel a teste, mint egy afrikai fafaragás.

Imrus meglazította a nyakkendőjét és odalépett hozzá.

Márti korán ébredt. Óvatosan kilopakodott a házból, reggelit vásárolt a bisztróban, kakaót, brióst és tejszínhabot.

A lakás romos volt és büdös.

A személyzeti szobában a sok szomorú pillantású fekete-fehér híres ember társaságában egy kempingágyon fiatal férfi aludt. Minden valószínűség szerint Ják István a Merovingok specialistája.

Márti a kádban állt és zuhanyozott, aprókat visongott a forró víztől, amikor kopogtak az ajtón.

– Imrus? – szólt ki – gyere mosd meg a hátamat!

– Nem, bocsánat. Azazhogy itt valami félreértés lesz...hallatszott az ajtó mögül tétován.

– Maga az, Ják? – kérdezte Márti teljesen feleslegesen, – mindjárt kész vagyok. Melegítse meg a kakaót! Rögtön megyek én is.

Imrus az íróasztalnál ült és elmélyedten írta valamit.

– Végre! – mondta ragyogva – Mióta várok erre a pillanatra.

– Behozom a reggelidet jó, drágám? – simogatta meg az arcát Márti. – Csak dolgozz nyugodtan.

Ják kedves arcú fiatalember volt, és mélyen elpirult, amikor Márti lila ruhájában kilibegett a konyhába.

– Adhatna egy fürdőköpenyt – mondta, – Még megfázom, azonkívül nem akarom tönkretenni ezt a csodát – és meglibegtette a pliszéket. Egyébként Kelemenné vagyok – nyújtotta a kezét. – magának persze Márti.

– Tudja – mondta később – a jó kávé olyan ritka, mint fehér holló. Bár köztünk maradjon, egy egyszerű holló is elég ritka manapság. Tudok egy érdemes emberről, aki több ezer forintot ajánlott fel egy szimpla példányért. Egy egyszerű, fekete hollóért. Ugyan, hová tűntek el a hollók? És a kecses lombikok, a karcsú findzsák? Mert hát vétek a kávé gépben főzni. Villannyal.

A kávé le lehet mérni a háziak jó ízlését. Csalhatatlan mérce...

– Telefonálni kellene Flóriánnak, hogy ne aggódjon értünk – jegyezte meg vacsora közben Imrus.

Márti helyeslően bólogatott.

Ják sápadtan, szólanul ült közöttük. Néhány nap múlva azonban helyrejött. Visszatért a színe, étvágya, hangja. Folytatta a Merovingokat is. Csak kiköltözött a fekete-fehér emberek közé.

Márti abbahagyta rajzolást és énekelni tanult. Meg ellátta a két fiút.

Minden megkülönböztetés nélkül, egyformán gondoskodott róluk. Szép nyári reggeleken vagy esteken elsétált a ház felé, s hosszasan nézegette az ablakokat, amelyek mögött Flórián állt.

– A mi kis lakásunk – sóhajtott.

Talán még könnyezett is.